

Titlu original: *Der nasse Fisch. Gereon Rath's erster Fall* de Volker Kutscher
Copyright © 2007, 2008 by Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co.
KG, Cologne/Germany

Carte publicată prin aranjament cu Simona Kessler International Copyright
Agency SRL.

Cover design: Rudolf Linn, Köln

Cover image: © Eva Besnyő/MAI

info@maibeeldbank.nl

© 2021 by Editura Lebăda Neagră
pentru prezenta ediție în limba română

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea,
punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permi-
siunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la
protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în
vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iași, B-dul Chimiei nr. 2, bl. C1, et. 2, ap. 22, 700391

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KUTSCHER, VOLKER

Peștele ud : primul caz al comisarului Gereon Rath : roman / Volker
Kutscher; trad. din lb. germană de Mădălina Tvardochlib. - Iași : Lebăda
Neagră, 2021

ISBN 978-606-94971-6-6

I. Tvardochlib, Mădălina (trad.)

821.112.2

Volker Kutscher

PEȘTELE UD

Primul caz al comisarului Gereon Rath

Roman

Traducere din limba germană
de Mădălina Tvardochlib

Lebăda Neagră

Iași, 2021

Cuprins

Prima parte

Mortul din canalul Landwehr 28 aprilie 1929 – 10 mai 1929	5
--	---

Partea a doua

Departamentul A 11 mai 1929 – 21 mai 1929	265
--	-----

Partea a treia

Întregul adevăr 22 mai 1929 – 21 iunie 1929	457
--	-----

Prima parte

Mortul din canalul Landwehr

28 aprilie 1929 – 10 mai 1929

I.

Când se vor întoarce? Ascultă cu atenție. În întuneric și cel mai mic sunet se transforma într-un zgomot infernal, orice șoaptă, într-un strigăt, până și liniștea îi țiuia în urechi. Un freamăt neconținut. Trebuia să își revină din delirul provocat de durere. Trebuia să încerce să ignore sunetul picăturilor care cădeau pe podeaua tare și umedă, chiar dacă știa că sângele care se scurgea pe beton îi aparține.

Nu știa unde l-au dus, dar era, în orice caz, un loc de unde nu-l putea auzi nimeni. Au plănuit totul astfel încât strigătele sale să nu poată fi auzite. Se afla oare într-un subsol? Sau poate într-un depozit? Oricum, se afla într-o încăpere fără ferestre. Nu se întrevedea decât o licărire. Ultimul lucru pe care și-l amintea era cum privea lumina trenului de pe un pod în timp ce se gândea la plan și la ea. Apoi a urmat lovitură și prăbușirea în întuneric. De atunci, întunericul nu-l mai părăsea.

Tremura. Era ținut în picioare doar de frânghia cu care era legat. Nu se mai putea ține pe picioare. Nu-și mai putea simți picioarele, ci doar durerea, nu-și mai simțea nici mâinile, care acum nu mai puteau ține nimic. Și-a concentrat toată forța în mâini și a încercat să evite

Respecta pământul. Frânghia îl rănea și tot corpul a început să-i transpire.

Nu-și putea reprima imaginile care îi reveneau iar și iar în minte. Ciocanul greu. Mâna sa strâns legată de acea grindă de oțel. Sunetul oaselor fărâmate. Durerea era insuportabilă. Strigătele sale se concentră într-unul singur. Și-a pierdut cunoștința. A fost trezit din noaptea întunecată în care s-a cufundat de durerea intensă pe care o resimțea în extremitățile corpului. Durerea n-a reușit să pătrundă până la mijlocul său căci a îndepărtat-o de acolo.

Deși l-au ispitit cu droguri care i-ar fi putut alina durerea, pentru a-i câștiga obediența, el s-a luptat cu propria-i slăbiciune. Limba pe care o vorbeau îi era familiară și aproape că l-a făcut să cedeze. Totuși, vocile sunau mai dure în amintirea sa. Mult mai dure, mai reci, mai perfide.

Deși vocea Svetlanei vorbea aceeași limbă, aceasta suna complet diferit în gura ei. Vocea ei era cea care i-a jurat iubire și i-a dezvăluit secrete, vocea ei îi era familiară și plină de promisiuni. Nu ar fi putut să o uite niciodată, nici în străinătate. Ea a adus din nou la viață acel oraș pe care el îl părăsise. A rămas orașul său – un oraș care ar fi meritat o soartă mai bună. Țara sa ar fi meritat o soartă mai bună.

Oare ea nu își dorea același lucru? Criminalii pe care îi urmăreau au monopolizat puterea în acel oraș. I se părea că a trecut o eternitate de la noaptea albă petrecută în acea vară în patul ei. Svetlana. S-au iubit și și-au împărtășit unul altuia secrete, pe care le-au unit într-unul singur pentru ca, astfel, să ajungă mai aproape de speranțele lor.

Totul a mers așa de bine. Totuși, cineva i-a trădat. Îl răpiseră. Și Svetlana? Dacă ar fi știut măcar ce se alesese de ea... Erau înconjurați de inamici.

L-au adus în acest loc întunecat. Știa deja ce aveau să îl întrebe chiar înainte să o facă. Le-a răspuns fără a le spune nimic și nici măcar nu au observat. Erau proști și orbiți de lăcomie. Nu trebuiau să afle că trenul se pusese deja în mișcare. Nu puteau afla nicidecum, căci planul era dus aproape de capăt. Văzuse prostia și lăcomia din ochii lor chiar înainte să îl lovească. Prima lovitură a fost cea mai dureroasă, iar tot ceea ce a urmat nu a făcut decât să împrăstie durerea.

Certitudinea că va trebui să moară i-a dat putere. Doar așa putea să suporte faptul că nu avea să mai meargă, să mai scrie sau să o mai poată atinge. Ea rămânea doar o amintire și trebuia să se resemneze cu acest gând. Nu va trăda niciodată această amintire.

Jacheta. Trebuia să ajungă la ea, dar asta îi era aproape imposibil. Nu avea decât o capsulă la el, la fel ca toți cei cărora le erau încredințate secrete ce nu aveau voie să cadă în mâinile inamicilor. A reacționat prea târziu, fiindcă nu și-a dat seama că a fost atras într-o capcană. Altfel, ar fi înghițit de mult capsula, dar ea era cusută încă în căptușeală. Abia putea să deslușească în întuneric jacheta care zăcea acolo, pe un scaun.

Nu l-au legat. Doar l-au atârnat de o frânghie după ce i-au zdrobit oasele. Astfel puteau să îl tortureze mai bine imediat ce durerea îl trezea din nou. Erau atât de siguri că nimeni nu îi putea auzi strigătele, că nu au lăsat nici măcar un paznic în urmă. Știa că aceasta e singura sa șansă.

Drogurile începeau să nu-și mai facă efectul. Știa că, dacă ar fi dat drumul frânghiei, durerea ar fi fost de nesuportat și și-ar pierde din nou cunoștința. Pentru cât timp? Fruntea îi transpira la gândul durerii care abia a trecut și la cel al durerii care va urma.

Nu avea de ales.

Acum!

A strâns din dinți și a închis ochii. A întins ambele brațe și și-a pierdut echilibrul. A atins podeaua cu terciul care fuseseră odată picioarele sale. Urlă chiar înainte ca partea superioară a corpului său să intre în contact cu podeaua de beton și zdruncinătura impactului să-i producă o durere și mai mare în mâini. Cel mai important lucru era să nu-și piardă cunoștința! „Strigă, dar rămâi aici, să nu dispari!” S-a încovoiat pe podea și a gâfâit până ce zvâcnirile din trupul său și-au pierdut intensitatea. A reușit! Zăcea întins pe podea. Putea să se miște și s-a târât înainte, folosindu-se de coate și genunchi, lăsând o dâră de sânge în urma sa.

A ajuns repede la scaun și a tras jacheta jos cu dinții. S-a aplecat lacom asupra hainei. A fixat jacheta cu coatele și a sfâșiat căptușeala cu dinții. Durerea nu-l făcea decât să sfâșie și mai mânios căptușeala pe care a reușit, într-un sfârșit, să o desfacă.

Deodată, a început să plângă în hohote necontrolate. Amintirile au pus stăpânire pe el la fel ca o pisică ce se joacă cu prada. Amintirea ei. Nu o va mai revedea nici odată. Deși știa asta încă de când le-a căzut în capcană, acum a resimțit acest lucru dureros de clar. Cât de mult o iubea! Cât de mult!

S-a liniștit încet, încet. A căutat capsula cu limba, simțind gustul mizeriei și al scamelor, dar, într-un final, a atins suprafața netedă și rece a capsulei. A tras-o afară precaut. A reușit! Avea în gură capsula care ar fi sfârșit totul. Un zâmbet triumfător i-a luminat chipul schimonosit de durere.

Nu vor afla nimic. Vor da vina unul pe altul. Erau proști.

A auzit o ușă trântindu-se. Zgomotul se estompa în întuneric precum un tunet. Pași pe beton. Se întorceau. I-au auzit oare strigătele? Ținea în dinți capsula, pregătit să o muște în orice moment. Măcar a reușit să ajungă în acest punct și el putea să fie cel care să pună capăt lucrurilor. Mai așteptă puțin. Ar fi trebuit să intre. Voia să își savureze triumful până în ultimul moment.

Trebuiau să-l vadă! Trebuiau să-l privească neajutorați cum murea.

A închis ochii atunci când ușa s-a deschis, lăsând astfel lumina să-și facă loc în întuneric. Apoi, a mușcat. Sticla i s-a spart în gură cu un clinchet surd.

2.

Bărbatul aducea puțin cu Wilhelm al II-lea. Purta o mustață impozantă și avea o privire pătrunzătoare, la fel ca în portretul oficial care putea fi văzut pe vremuri în sufrageria fiecărui german cumsecade și care poate că

încă se mai găsea în câteva, deși Kaizerul abdicase de mai bine de zece ani și se ocupa de atunci cu creșterea lalelelor în Olanda. Aceeași mustață și privire, dar aici se terminau și asemănările dintre cei doi. Acest Kaizer nu purta casca prusacă, ci o avea atârnată împreună cu sabia și restul uniformei. Bărbatul din imagine nu purta nimic altceva în afară de mustața răsucită în sus și o erjecție impozantă. Îngenunchează în fața lui era o femeie îmbrăcată sumar, binecuvântată cu forme voluptuoase, care urma să-și prezinte omagiile sceptrului regal.

Rath a răscolit, lipsit de chef, fotografiile menite să-l provoace. Alte imagini înfățișau sosia Kaizerului alături de partenera sa de joacă în mijlocul acțiunii. Mustața impunătoare atrăgea mereu atenția, indiferent de modul în care li se împleteau corpurile.

— Ce mârșăvie!

Rath s-a uitat în jurul său. Un polițist privea peste umărul său.

— O astfel de mârșăvie, remarcă acesta dezaprobat, era considerată înainte o gravă insultă la adresa Majestății Sale! Pentru asta intrai la închisoare!

— Kaizerul nu pare prea insultat, spuse Rath.

A închis dosarul cu fotografii, aruncându-l înapoi în biroul șubred pe care i-l pusese la dispoziție. O privire malițioasă îl urmărea de sub chipiu. Bărbatul în uniformă albastră i-a întors spatele fără niciun cuvânt și s-a îndreptat către colegii săi. Opt uniforme care vorbeau între ele cu jumătate de voce și își încălzeau mâinile cu o cană de cafea erau adunate în birou.

Rath le-a aruncat o privire. Știa că polițiștii de la Secția 220 aveau acum alte griji mai mari decât să-l facă pe el, funcționar de la Serviciul de Omoruri din Alexanderplatz, să se simtă binevenit. Lucrurile deveniseră serioase în ultimele trei zile. Miercuri era 1 Mai și comuniștii voiau să organizeze marșuri, în ciuda interdicției date de Zörgiebel, șeful poliției. Polițiștii erau neliniștiți. Circulau peste tot zvonuri despre un puci care ar fi fost pus la cale de bolșevicii care voiau să aducă Revoluția în Germania, chiar și cu zece ani întârziere. Iar polițiștii de la Secția 220 erau mai agitați decât cei din alte cartiere berlineze, căci Neuköln era un cartier muncitoresc. Poate doar Wedding putea fi considerat mai roșu.

Polițiștii sușoteau. Câte o uniformă albastră îl privea, din când în când, pe furiș. Rath a scos o țigară din pachetul de Overstolz și și-a aprins-o. Îi era clar că era la fel de binevenit aici precum Armata Salvării într-un club de noapte și nu mai era nevoie să i-o spună nimeni. Poliția Moravurilor nu se bucura de cea mai bună reputație în cercurile polițienești. Departamentul E se ocupa, până acum doi ani, de supravegherea prostituției din oraș, ceea ce nu era decât o altă formă de proxenetism. Doar prostituatele înregistrate își practicau legal meseria și mulți funcționari nu se sfîșieră să exploateze cu nerușinare dependența acestora de poliție. Însă noua lege pentru combaterea bolilor cu transmitere sexuală a transferat aceste sarcini de la Poliția Moravurilor la Direcția de Sănătate Publică. De atunci, Departamentul E se ocupa de cluburi de noapte ilegale, proxeneți și pornografie, ceea ce

nu le-a îmbunătățit deloc reputația. Acești funcționari aveau de-a face în fiecare zi cu mizeria societății – asta părea a fi constanta din viața lor.

Rath a suflat fumul de țigară peste birou. Pe lino-leumul verde, asemănător celui din birourile poliției criminalistice din Alexanderplatz, curgeau picăturile ce se scurgeau de pe chipiurile atârinate în cuier. Paltonul și pălăria sa gri arătau precum un corp străin între caschetele din lac negru, strălucitor și paltoanele polițiștilor. Era un civil amestecat între uniforme.

Cafeaua pe care i-o turnaseră într-o cană emailată, ciobită avea un gust execrabil. Era o dezgustătoare zeamă neagră. Deci, nici cei de la Secția 220 nu știau să facă cafea. De ce ar fi lucrurile diferit în Neuköln? În ultimă instanță, nici cei din Alexanderplatz nu puteau face o cafea decentă. A mai luat, totuși, o înghițitură. Nu avea nimic de făcut în mod special. Trebuia doar să stea aici și să aștepte să sune telefonul.

S-a întins peste birou pentru a lua încă o dată documentele. Fotografiile frumos ordonate din dosar îi înfățișau pe sosiile Hohenzollernilor și ale altor notabilități din Prusia în poziții sugestive, însă aceste fotografii nu erau marfa ieftină pe care o primeau de obicei. Acestea nu erau copii tipărite, ci fotografii de cea mai bună calitate. Trebuia să plătești bani grei pentru a cumpăra așa ceva. Fotografiile erau create special pentru cercurile înalte ale societății. Un vânzător de ziare le distribuia la stația Alexanderplatz, aflată la doar câțiva pași de sediul principal al poliției și de birourile Departamentului E.

Omul a fost prins de o patrulă numai pentru că și-a pierdut cumpătul. Cei doi polițiști au vrut doar să-i atragă atenția că a scăpat o revistă ilustrată, dar, când s-au apropiat, au observat întregul sortiment, iar vânzătorul și-a luat tălpășița. Prin fața tinerilor polițiști nu au fluturat doar ziare, ci și fotografii pornografice care i-au făcut să roșească. Admirația pentru îndemânarea artistică a foto-modelelor i-a făcut să uite, pentru o secundă, că trebuiau să-l urmărească pe vânzător. Când au început, într-un final, urmărirea, acesta se pierduse deja în haosul șantierelelor din împrejurimi. Cei doi polițiști au roșit pentru a doua oară când au depus pe biroul lui Lanke fotografiile găsite și i-au dat raportul. Șeful Departamentului E putea fi destul de vocal. Chestorul Werner Lanke era de părere că orice semn de prietenie ar putea să-i dăuneze autorității. Rath își amintea clar modul în care a fost întâmpinat.

— Știi că aveți relații unde trebuie, Rath, se răstoise Lanke la el. Dar dacă aveți impresia că nu trebuie să vă murdăriți pe mâini, vă înșelați. Aici nimeni nu e menajat! Cu atât mai puțin un om pe care nu mi l-am dorit!

A trecut deja aproape o lună de când lucra la Departamentul E. Timpul petrecut aici i se părea ca un fel de pedeapsă și poate că asta și era de fapt, chiar dacă a fost transferat, și nu degradat. A trebuit să părăsească Kölnul și Serviciul Omucideri, dar, măcar, încă era comisar. Nici nu își propusese să rămână pe vecie la Moravuri. Deși colegilor părea chiar să le facă plăcere munca la Departamentul E, nu înțelegea cum Unchiul putea să suporte toate astea.

Comisarul-șef Bruno Wolter, numit „Unchiul” datorită modului familiar în care se comporta, conducea ancheta și razia care urma să aibă loc azi. Afară, în curtea secției de poliție, era pregătită duba poliției și Wolter stătea de vorbă cu cele două doamne polițiste de la criminalistică, plănuiind detaliile acțiunii. Puteau să-i dea drumul în orice moment, dar trebuiau să aștepte, mai întâi, telefonul de la Jänicke. Rath și-l imagina pe tânărul recrut cum stătea în apartamentul mucegăit pe care l-au confiscat pentru a observa atelierul, cu o mână pe binoclu și cu cealaltă tremurându-i pe telefon. Proaspăt ieșit din Academia de Poliție din Eiche, agentul Stephan Jänicke a venit și el tot la începutul lui aprilie la Moravuri. Tânărul prusac din Est era blond și taciturn. Acesta nu băga în seamă remarcile colegilor mai în vârstă, ci își vedea, serios, mai departe de treabă.

Telefonul de pe birou a început să sune. Rath și-a stins țigara și a ridicat receptorul de un negru lucios.

Duba poliției a oprit chiar în fața unei clădiri de apartamente muncitorești de pe strada Hermann. Trecătorii priveau suspicioși cum tineri în uniformă săreau din dubă. Poliția nu era tocmai iubită în această parte a orașului. În obscuritatea bolții care ducea către curtea din spate, Jänicke îi aștepta cu mâinile afundate în buzunare, cu gulerul ridicat și cu pălăria trasă pe ochi. Rath a trebuit să își reprime râsul. Jänicke se străduia să arate ca un polițai dintr-un oraș mare, cu multă experiență, dar obrajii mereu roșii îl dădeau de gol pe tânărul de la țară.

— Trebuie să fie vreo duzină de oameni înăuntru, a spus bobocul în timp ce încerca să țină pasul cu Wolter și Rath. Am văzut un Hindenburg, un Bismarck, un Moltke, Wilhelm I, Wilhelm II și chiar și pe Bătrânul Fritz¹.

— Păi, sper că ai mai văzut și niște fete înăuntru, a spus Unchiul în timp ce se îndrepta către a doua curte.

Cele două doamne au zâmbit amar. Funcționarii civili și cei zece inși în uniformă l-au urmat pe comisarul-șef în partea din spate a clădirii. În curte, cinci băieți jucau fotbal cu o conservă. Au rămas nemișcați când au văzut intervenția poliției, iar conserva a făcut o ultimă piruetă în aer. Wolter și-a dus degetul arătător la buze. Cel mai mare dintre ei, care avea poate unsprezece ani, a dat din cap aprobator, fără să scoată vreun cuvânt. Sus, s-a trântit un geam. O plăcuță de alama de pe casa scării anunța: „Atelier Foto Johann König, etajul 4”.

Unul dintre numeroșii informatori pe care Unchiul îi avea în lumea interlopă berlineză a trebuit să se ostenească pentru a da de urma lui König, care nu exista din punctul de vedere al poliției. Acesta făcea fotografii ieftine de tip pașaport pentru clientela lipsită de mijloace financiare din cartierul Neuköln și, din când în când, și fotografiile obligatorii de familie: sugari pe o blană de urs polar,

1. Frederic al II-lea al Prusiei (n. 24 ianuarie 1712, Berlin – d. 17 august 1786, Potsdam) a fost rege al Prusiei (1740-1786) din dinastia de Hohenzollern, al 14-lea prinț elector al Sfântului Imperiu Roman sub numele de Frederic IV (Friedrich IV) de Brandenburg. A devenit cunoscut sub numele „Frederic cel Mare” (*Friedrich der Große*) și a fost poreclit *Der Alte Fritz* („Bătrânul Fritz”).